

PIRMASIS DiDeLis FUI

Tai buvo fui. Tai buvo tiesiog *fukaliūzinis* fui! Patalpa buvo panaši į seną mokyklos klasę. Čia nebuvo vėdinta mažiausiai šimtą metų ir smirdėjo kaip šeško kojinių. O dar buvo vasara! ATOSTOGOS!

– Stot! – suriko bjauri persona ir drožė į stalą rodomą lazdele.

Lazdelė buvo visa apsilaupiusi ir be galo ilga. Būtų galėjusi išdurti akį net tam berniukui galiniame suole. Jis skaitė. Buvo taip užsiskaitęs, kad nieko negirdėjo ir neatsistojo. Nors jam akies neišdūrė, bet vožtelėjo per galvą.

– Stot pasakiau! Visiems stot!

Keturi vaikai, tarp dešimties ir trylikos metų, atsistojo. Persona suspigo:

– Sėst! Esu Pikčiurna Storžieviene, o čia mano vyras Žiaudrius Storžievis, – dūrė lazdele į keistą vyrioką. Šis raukė nosį kaip storas triušis, kuriam labai niežti ausį ir kuris nepasiekia jos pasikasyti. Ant galvos mūvėjo nuskalbtą žalios spalvos megztą žieminę kepuraitę. – O jūs esate nevidonų ir niekdarių gauja, daranti mums gėdą.

VARGAI IR NUOTYKIAI. KITA DIENA

Pikčiurna trinktelėjo rodomąją lazdele per stalą. Visi, kas mokėjo rašyti, gavo užduotis. Laumiukas turėjo šimtą kartų perrašyti sakinį „Vaikams pranašausiu lygas ir nelaimes!“, o karaliaus dvynukai – „Kai valdysiu, kenksiu savo liaudžiai“.

– Turiu rašyti kaip jūs ar taisyklingai? – paklausė Laumiukas.

Pikčiurna išpūtė akis:

– Ką?

– Žodyje „liga“ rašoma trumpoji „i“, – nekaltai paaiškino.

Pikčiurna įsiuto:

– Ne! Jokių trumpų ligų! Aišku, tau patiktų mažyliams pranašauti kokią nors paprasčiausią slogą! Noriu ilgų ligų su ilgosiomis „y“!

Laumiukas gūžtelėjo pečiais ir ėmė rašyti. Barstukai ir Taputapė rašyti nemokėjo. Barstukams buvo atnešta purvo ir jie turėjo išpurvinti langą, kurį vakar nuplovė. Taputapė buvo išvaryta į sausros išdegintą

kiemą ir ten turėjo treniruotis klaidinti. Kadangi lauke nieko, ką galėtų paklaidinti, nebuvo, ji išsiropštė į medį, skainiojo neprinokusius riešutus ir nelukštentus juos graužė.

Jei kalbėsime apie Ragana Mergiščią, tai Pikčiurna išikalė į galvą, kad turi išmokyti ją keiktis, kaip ir prašė Ragana Močia. Atsisėdo priešais mergaitę ir riebiai keikėsi. **(Tų keiksmų geriau nerašysime, nes greičiausiai tėvai atimtų iš jūsų šią knygą. Bet galite patys įsivaizduoti.)** Ragana Mergiščia po kiekvieno tokio keiksmo išiverkdavo taip, kad riksmas būdavo girdėti visoje apylinkėje, o Pikčiurnai įskaudo galvą. Turbūt reikia pradėti nuo ko nors lengvesnio.

– Nagi! Pasakyk nors „šuns kakas“! Nagi! Šuns kakas!

(Dėl „šuns kako“ tėvai iš jūsų knygos neatims, ar ne? Pažadėkite jiems, kad blogesnių žodžių nebus!)

– Papas! – Ragana Mergiščia sugugavo kūdikišku balseliu ir vaidino, kad nori paploti. – Papulis!

– Su tavim bus vargo, vaikpalaiki! – atsiduso Pikčiurna ir nuėjo prigulti.

– Jei tik žinotų, kokių keiksmų moku! Galėčiau ją pačią išmokyti! – sukikeno kūdikis suaugusiojo bosu. – Kur jau tas papas!

O kodėl įsteigė blogyklą? Turbūt iš nuobodulio. Su Žiaudriumi jokių linksmybių. Net nebuvo įdomu jį tarkuoti, nes buvo nuobodus kaip nudvėsęs šliužas. Pikčiurna tikėjo, kad blogykla yra pritrekančias verslo sprendimas. Į Nenaudėlių tinklus įdėjo keletą skelbimų ir pasipylė pasiūlymai. „**Patyrusi Nenaudėlė pablogins jūsų gerus vaikus. Jūsų vaikas geros širdies? Patikėkite jį man! Gražinsiu tikrą niekšą**“, – buvo tvirtinama skelbime. Bet tie maži padaužos čia buvo vos diena, o ji jau nebežinojo, ką su jais daryti.

Patyrusi Nenaudėlė
pablogins jūsų gerus vaikus.
Jūsų vaikas geros širdies?
Patikėkite jį man!
Gražinsiu tikrą niekšą.

Pasikasė nosį. Ir ką dabar? Įduoti jiems šautuvus, kad išsišaudytų? Juk nesvarbu, jei nušautų vienas kitą, nes vis viena yra nemirtingi. (Kaip matote, ji jau pamiršo, ką sakė Laumiukas. Pikčiurna niekuomet nieko nesiklauso.) Bet tuomet įsivaizdavo tą klegesį, kai namuose vyktų susišaudymas, ir šią mintį atmetė.

Įvirto į klasę ir pamatė išdaužtą langą. Išdaužtų langų Pikčiurna nekenė. Nekenė skersvėjų ir gaivaus oro. Nenoriai žiūrėdavo pro langą, nes lauke vis kas nors augdavo ir kvėpėdavo, ir žydėdavo, o ji nekenė gamtos, ypač gėlių.

– Kas tai padarė? – suspigo.

Taputapė nusuko akis. Kerštūnas buvo beišsižiojęs skusti, bet Laumiukas jį stumtelėjo šalin ir draugiškai nusilenkė.

– Mes visi bendromis pastangomis. Suprantama, išskyrus Ragana Mergiščią, ji nieko tokio nebūtų padariusi. – Ragana Mergiščia jį už tai apdovanojo kuo mieliausiu kūdikišku gugavimu. – Mes įsikalėme į galvą, ką sakėte. Kadangi esame Nenaudėliai, nusprendėme kenkti. Jūs tikrai įvertinsite mūsų pastangas, ponja Storžieviene.

Pikčiurnai žodžiai įstrigo gerklėje. Nebuvo tokia gudri, kad sumestų tą patį, ką neseniai sakė Žandarmė, tai yra kad neišeina kenkti ir kartu nekenkti. O ką, jei tie menkystos sugriau pastatą? Neaiškiai nujautė, kad jie ją pergudravo.

– Na, šįkart išsisuksite. Bet daugiau nedrįskite kenkti man.

– O kam tuomet turėtume kenkti? – nenuovokiai pasiteiravo Kerštūnas.

Jis nenorėjo būti įžūlus. Tiesiog nesuprato suaugusiųjų. Nei *mielojo tėtuko*, nei tetos Askaridės, kuri kartkartėmis į jį mąsliai pažvelgusi dejuodavo: „Taip auklėjant iš tavęs išaugs arba geras kvailys, arba kvailas despotas. Ir nežinau, kaip tau būtų geriau, mano berniuk.“

Tuo metu Pikčiurnai šovė geniali mintis, pati geriausia, kokia tik kada buvo šovusi. (Arba antra pagal gerumą. Pirmoji buvo supakuoti Žiaudrių į lagaminą ir be papildomo mokesčio nugabenti jį į Pandėlių.)

– Žinau, kam turite kenkti! – džiugiai sukliko. – Vieni kitiems! Taip! Ir turėsite ką veikti visą dieną! Pietų nebus, o vakarienę gaus tik tas, kuris bus kam nors gerokai pakenkęs!

Pagaliau suprato, kaip reikia vadovauti blogyklai. Eisis kaip svies-tu patepta!

TETA ATVYKSTA

Askaridė dardėjo kaip „Formulės-1“ bolidas. Ją vedė nematomas siūlas. Degalinėje paskutinį kartą įsipylė benzino (beje, lygiai šimtą litrų, nes motociklas buvo tetos matmenų) ir pagaliau atsidūrė prie Rimo tėvų namo. Ir taip baigiasi skyrius, nes nebėra, ką pasakoti.

(Galbūt jūs pagalvojote, kodėl gi ji nepasiėmė Rimo kartu. Atsakymas yra paprastas. Askaridės užpakalis toks galingas, kad daugiau niekas ant motociklo nebetelpa.)

VELNIŪKŠTIS geria
iš buteliuko

Žiaudrius nešėsi piltuvą, tris litrus pieno ir kūdikio buteliuką su čiulptuku. Taip pat turėjo lemputę, nes jam nesinorėjo maitinti velniūkščio tamsoje. Apžvelgė mirkčiojančius Nenaudėlius. Jų buvo įtartinais mažai. Trūko Kerštūno ir to strazdaniaus, tos geros Piktosios laumės. Velniūkštis miegojo.

– Ramiai, jaunime! Nešu pieno tam tatuiruotajam. Nebijok, mažule, tau taip pat liks, turbūt esi alkana. Ar jums žmona davė vakarienę? Aha, nedavė, na, nieko, vėliau aš jums ką nors pagaminsiu. O dabar man reikalinga pagalba. Palaikykite tą mažąjį nevidoną, kad galėčiau jam įpilti pieno į gerklę!

– Su džiaugsmu! – sucypsėjo barstukai.

Jie užšoko ant Zirzlio ir laikė jam rankas. Vienas užšoko ant krūtinės ir kaip pašėlęs ėmė šokti stepą. Zzzzz apsimiegojęs sumirksėjo,

pabandė atsargiai jį nuimti, bet barstukas jam įgrūdo batą į nosį. (Užkimšo kairę šnervę. Suprantame, kad tai *fukaliūzinis vaizdinys, bet suveikė.*) Zzzzz išsižiojo gaudydamas orą ir Žiaudrius jam įgrūdo čiulptuką į burną.

– Vaikiniai, jūs labai sumanūs, – pagyrė barstukas, – dabar eisis kaip per sviestą.

Ir iš tiesų Zirzlys žindo kaip kūdikėlis, čiulpė ir čiulpė, niekaip nepasisotindamas. Išpapsėjo visą buteliuką ir norėjo dar. Gavo antrą, paskui trečią ir tuomet jau užteko. Atrodė palaimingai. Šypsojosi nuo ausies iki ausies ir labai padoriai padėjo:

– Šimtąkart dėkoju, pone, tai buvo tikras gardumynas!

Užsimerkė, nusiėmė barstuką nuo krūtinės ir apkabino jį kaip pliušinį meškiuką.

– Taigi, o dabar einu virti, – pareiškė Žiaudrius. – Valgytumėte slyvinių kukulaičių? Su varške, su aguonomis ar su abejais? Aha, su abejais.

Dar davė raganos kūdikėliui pieno ir ramiai nuėjo namo. Užduotį įvykdė! Dabar išvirs kukulaičių ir viskas!